

Surto de casa. 16'00 hores, dimecres, febrer. Avui caminaré amb els Sigur Rós. En direcció a Cal Ayats, m'arriba un xic d'escalfor d'un sol que, fregant el Montseny, s'entossudeix a desaparèixer. El cel és serè, net de núvols i l'aire, més aviat fred, em fa avançar amb rapidesa.

El cavall de Can Oms m'observa tot inflant les narius. A l'indret de Cal Fesoler, espanto cabretes i l'aviram que picoteja a l'era. Travesso el bosc per l'estret sender, fixant la vista a les clapes més humides i obagues, cercant alguna múrgula, primerenca, delicada. Arribo al camí que mena a Sant Maurici i faig els 150 metres d'asfalt per girar a la dreta, sota la finca de Can Llop. Abridada d'arbres a cada banda, continuo avançant en direcció a la riera Malavella. Contemplar l'extensió de farratge onejant sota la vinya te un efecte relaxant. El tema "Von" també resulta balsàmic. El rapinyaire fa festa, no és a la branca de l'om. A l'encontre amb la riera, enfilo a la dreta el tram de retorn. Per aquests marges i vorals del camí hi creixen, a cada època, espàrrecs prims i espigats, camamilla, oberta i resplendent, i estores de puputs, encesos, insolents. La pujada a Can Salom Nou fa alentir el pas. M'aturo al capdamunt i aprofito per a esbufegar bé. Sento una remor de fons. Una màquina ve de Can Riera. Espero que passi i reprenc la marxa. A l'alçada del Camp dels Ninots puc albirar les parts altes del poble. Si no l'estronca una glaçada, la mimosa de Can Portabella esclatarà aviat. Tresco pel corriol del camp que m'estalvia fer un triangle de quitrà. Creuo la pujada a Sant Maurici i, finalment, el parc de la Granja.

Ja sóc a casa. 17'02 hores. 62 minuts. 62 pulsacions per minut. Empat tècnic.

Pseudònim : EM DIC RÚSTIC, RÚSTIC GUMP !!